

**MÁM
HO
RÁDA?**

MŮJ MALÝ VŮDCE

**CHRISTINE LEUNENSOVÁ,
DAVID KOŠŤÁK**

REŽIE
DRAMATURGIE
DIVADELNÍ ADAPTACE
SCÉNA
KOSTÝMY
HUDBA
SVĚTELNÝ DESIGN
ASISTENT REŽIE
A DRAMATURGIE

TOMÁŠ RÁLIŠ
MARTIN SATORANSKÝ
DAVID KOŠŤÁK
JAKUB PERUTH
ANNA HAVELKOVÁ
IVO GREGOREC SEDLÁČEK
KLÁRA PAVLÍČKOVÁ
DINA IBRAGIMOVÁ
A LUISA MARIE MAREŠOVÁ

OBSAZENÍ

JIŘÍ CHADRABA
RADIM KALVODA
TOMÁŠ KRUTINA
MARIE ANNA MYŠIČKOVÁ
EVELLYN PACOLÁKOVÁ
PETRA TENOROVÁ

Šéf výpravy Adam Pitra. Manažer provozu Zbyněk Simčíšin. Zvuk Ondřej Sýkora a Jakub Martiňák. Světla Marek Sucharda a Filip Jukl. Technika pod vedením jevištního mistra Lud'ka Blažka. Rekvizity Iveta Havlová a Michal Hakl. Garderoba Věra Chalupová a Jana Kohoutová. Maskérna Kristýna Koryntová a Nina Jirasová. Výroba vlásenek Eva Hrušková. Výroba dekorace Pavel Koten /KOTART/. Kostýmy vyrobila krejčovna Městských divadel pražských pod vedením Evy Duškové. Fotograf inscenace Patrik Borecký.

BYL JEŠTĚ DÍTĚ, KDYŽ HO PŘIPRAVILI O LIDSKOST

Spisovatelka Christine Leunensová vstoupila do širšího povědomí čtenářské obce svým druhým románem *Nebe v kleci* (*Caging Skies*, 2004). Ten zaznamenal fenomenální úspěch po celém světě. Jeho věhlasu pomohl i fakt, že posloužil jako předloha pro film novozélandského režiséra Taiky Waititiho *Králíček Jojo* (*Jojo Rabbit*). Příběh chlapce, který vyrůstá pod silným vlivem nacistické ideologie, je rovněž základem inscenace Tomáše Ráliša *Můj malý vůdce*.

Životopis Christine Leunensové je sám o sobě nesmírně zajímavý. Narodila se ve Spojených státech evropským rodičům: její matka pochází z Itálie, její otec zase z Belgie. Oba její dědečkové byli za druhé světové války perzekvováni nacisty. Studovala v Evropě, během té doby si vydělávala jako profesionální modelka. Má magisterský titul z Harvardu v oboru anglické a americké literatury. Doktorský titul získala na univerzitě ve Wellingtonu. V současné době žije v Paříži.

Vaše rodina má italsko-belgické kořeny. Oba vaši dědečkové prošli nacistickými pracovními tábory. Byla pro vás kniha *Nebe v kleci* možností, jak se s tímto těžkým rodinným traumatem vyrovnat?

Určitě, ale nejen to. Byla také snahou lépe porozumět tomu, jak se jednotlivé lidské osudy, včetně těch z mé nejbližší rodiny, zaplétají do širších souvislostí této velmi temné éry.

Kniha tematizuje proces indoktrinace dětí a jejich transformace ve věrné služebníky režimu. Bylo pro vás autorsky i psychicky náročné proniknout do mysli takto zfanatizovaného dítěte?

Abych to zvládla, musela jsem sledovat Johannesův vývoj krok za krokem. Nejprve je to obyčejný kluk – pouští draka na vinicích, jezdí na kole. Pak se ale mění to, co se učí ve škole, a je nucen vstoupit do Jungvolku, později do Hitlerjugend, a postupně se začíná proměňovat. Tím, že jsem se do něj dokázala vžít, jsem mohla proniknout hlouběji do jeho psychologie a připomínat si, že byl ještě dítě, když ho dospělé autority, kterým důvěřoval, připravily o lidskost.

Nějakou dobu jste pracovala jako profesionální modelka. Modeling je často laickou veřejností vnímán jako svět povrchní, redukující tělo na pouhý objekt. Cítíte to podobně? A pomohla vám tato zkušenost citlivěji vnímat, jak snadno lze člověka zredukovat na pouhý objekt?

Kvůli tlaku vypadat „dobře“ a „svěže“ jsem často před focením pro nějaký časopis nebo módního návrháře nemohla vůbec spát. I proto mě velmi lákalo stát se spisovatelkou, aby se do popředí mohly dostat mé myšlenky, emoce a osobnost a aby má práce už

nezávisela na mém vzhledu. V dnešní době spousta lidí zveřejňuje své fotky, na kterých pokaždé vypadají skvěle a šťastně, bez ohledu na to, jak se ve skutečnosti cítí – to mi hodně připomíná práci, kterou jsem dříve dělala.

V inscenaci se dotýkáme fenoménu „manosféry“ a vlivu některých politiků či influencerů na dospívající chlapce. Vidíte historickou podobnost mezi tehdejší Hitlerjugend a dnešní online radikalizací mládeže?

Rozhodně. Dospívající chlapec nebo mladý muž, který se cítí osamělý a ztracený v anonymním prostředí internetu a jehož budoucnost mu nenabízí radost, smysl ani naději, může snadno uvěřit nějaké „velké“ a „naléhavé“ věci. Dojem, že je najednou součástí určité skupiny nebo hnutí, může zaplnit jeho pocit vnitřní prázdnoty. Jenže strach a zoufalství se až příliš snadno promění v hněv a nenávisť – a ty jsou pak mylně považovány za sílu a hrdinství.

Film *Králíček Jojo* vypráví váš příběh jako černou komedii s nadějným koncem. Jak jste jako autorka vnímala tento žánrový posun?

Myslím, že jsem chápala vizi a cíle Taiky Waititiho. Oběma nám šlo o podobné věci – třeba ukázat sílu indoktrinace v její pravé podobě – ale zároveň jsme oba k těmto věcem přistupovali z různých úhlů pohledu, což samozřejmě souvisí s tím, jaké každý používáme médium.

Myslíte si, že i filmová satira dokáže předat publiku stejnou emocionální pravdu jako psychologická tragédie vaší knihy?

V některých případech tuto emocionální pravdu předat dokáže, ano, ale zajímavě je, že diváci a čtenáři k těmto pravdám dospívají prostřednictvím odlišných emocí.

Ve filmové adaptaci je oproti knize mnoho věcí jinak. Hlavní hrdinové jsou mladší, děj se neodehrává v prostředí rakouské metropole, ale německého maloměsta. V čem tyto změny mění vyznění celého příběhu Johannesse a Elsy?

Taika Waititi se zaměřil především na první polovinu románu a zpracoval kratší časový úsek než kniha. Příběh ve filmu končí pozitivněji – Johannes a Elsa začnou tančit na píseň *Helden* od Davida Bowieho. Tyto změny svou náladou přibližují příběh mladým lidem 21. století. Atmosféra románu je naproti tomu pevně spjata se svou historickou dobou. Paralely s autoritativnějšími směry, kterými se svět v současnosti ubírá, činí tón minulosti paradoxně aktuálním i pro dnešek, což jsem v době, kdy jsem román psala, vůbec netušila.

Jaký to byl pocit, když jste v roce 2017 viděla své postavy vůbec poprvé fyzicky ožít na divadelním jevišti v novozélandském Wellingtonu? Měla jste možnost zhlédnout i japonské divadelní zpracování?

Normálně vidím své příběhy ožít jen v podobě řádků na spoustě stránek, což je velmi abstraktní. Nikdy nejsem se svými čtenáři, když čtou mé knihy, takže netuším, jestli pláčou, nebo se smějí. Takže vidět své postavy jako lidské bytosti z masa a krve v různých situacích, které jsem si doteď jen představovala, a sledovat reakce publika – to mě nesmírně dojalo. Na tokijské představení jsem jet nemohla, a ačkoliv se mi inscenace ze záznamu líbila, natočené divadlo nikdy nemůže nahradit zážitek, který máte přímo v divadle.

V roce 2023 jste strávila nějaký čas v Praze. Váš rezidenční pobyt v rámci projektu Praha město literatury byl vůbec první literární rezidencí, které jste se zúčastnila. V čem pro vás byla tato zkušenost tvořit v naprosto novém prostředí nejvíc přínosná? Čím vás zrovna Praha lákala?

V novém prostředí jsem si připadala jako úplně nový člověk. V jistém smyslu to tak i bylo; všechno pro mě bylo nové – jazyk, kultura i město. Pracovala jsem dlouhé hodiny, ale každodenní procházky a krása, kterou jsem při nich viděla, mě vždy znovu nabily energií. Na Praze mě přitahovalo i to, že se tu natáčel film *Králíček Jojo* s českým štábem, a také to, že mám v Česku nakladatele několika svých knih. Dlouhodobě jsem k této zemi cítila silné umělecké i intelektuální pouto, a proto pro mě bylo důležité poznat Prahu osobně.

V Praze jste bydlela přímo v historickém bytě spojeném s rodinou Franze Kafky a v nadsázce jste zmínila, že „Kafkův duch obsadil váš psací stůl“. Propsala se tato unikátní atmosféra nějakým způsobem do nového románu, na kterém jste tu pracovala?

Bylo skoro nemožné uniknout Kafkově přítomnosti, která bytu dodávala zvláštní energii, ale zároveň ve vzduchu viselo varování, že to, co píšu, by mělo být dobré! Zajímavé je, že toto spojení s Kafkou mě přimělo napsat román (nyní ve třetí verzi) s podobnými politickými a sociologickými tématy, která ve svých dílech obvykle zpracovávám, ale v mnohem kratším rozsahu, než běžně píšu. Cítila jsem totiž, že bych se i já měla pokusit vyprávět silný příběh s menším množstvím slov.

Kafkovo literární dílo sugestivně zachycuje odcizení moderního člověka v mechanismu byrokracie a pocity existenciální bezmoci pod diktátem absurdních pravidel. Vidíte s odstupem nějakou psychologickou paralelu mezi Kafkovými zmatenými hrdiny a Johannesem, který si ve vaší knize vytváří vlastní lživou realitu?

Nikdy dřív mě něco takového nenapadlo, ale když o tom teď uvažuji – vnější svět si na Johannesovi vybral katastrofální daň a on, protože nemůže změnit svůj dřívější život a není ochoten změnit svůj život současný, mění to jediné, co mu zbylo a co skutečně změnit lze – svůj vnitřní život a vnitřní svět. V tomto smyslu tam skutečně existují paralely.

Christine Leunenová, zdroj: web autorky

RODINNÁ POLITIKA TŘETÍ ŘÍŠE

Když nacisté v lednu 1933 uchopili v Německu moc, jejich ambice nesahaly pouze k ovládnutí politického prostoru. Jejich primárním cílem bylo proniknout do nehlubšího soukromí občanů a doslova přetvořit společnost od samotných základů. Státní aparát začal vnímat obyvatelstvo jako jednotný biologický organismus, který je třeba cíleně a radikálně pěstovat. Tradiční pojetí rodiny coby intimního a nedotknutelného přístavu tak okamžitě vzalo za své. Rodina byla redefinována na pouhý reprodukční nástroj, jehož výlučným účelem bylo posílení takzvané nordické rasy a masová výchova poslušných vojáků či obětavých matek.

MÝTUS DOKONALÉ ÁRIJSKÉ ŽENY

Zatímco během předchozí Výmarské republiky ženy běžně studovaly, uplatňovaly volební právo a postupně si budovaly nezávislé kariéry, nacistická ideologie tento emancipační vývoj brutálně zastavila. Režim rázem oživil staré, ultrakonzervativní heslo „Kinder, Küche, Kirche“ (Děti, kuchyně, kostel), ačkoliv vliv křesťanské církve byl brzy státním aparátem cíleně potlačen a nahrazen všudypřítomným kultem samotného vůdce. Od ideální německé ženy se v nové společnosti očekávalo jedině: rezignovat na profesní a intelektuální život, porodit co nejvíce zdravých, rasově čistých dětí a starat se o teplo domova.

Oficiální státní propaganda, mohutně šířená mimo jiné prostřednictvím ženského časopisu *NS-Frauen-Warte*, diktovala do detailu i vizuální ideál ženství. Vyžadována byla takzvaná přirozená krása. Preferovaly se ženy se širokými boky, které měly zaručovat snadné a opakované porody. Typická byla absence jakéhokoliv make-upu a vlasy stažené či úhledně zapletené do copů. Ideálním schváleným oděvem byl například tradiční venkovský dirndl. Státem a lékaři bylo navíc přísně zakázáno kouřit či držet moderní zeštíhlující diety, neboť to režim vnímal jako přímé ohrožení plodnosti. Ruku v ruce s vizuálním diktátem stát ženy systematicky vymazával z veřejného života. Byly dramaticky sníženy kvóty pro studentky na univerzitách. Zákon o obnově profesionálního úřednického stavu (*Gesetz zur Wiederherstellung des Berufsbeamtentums*), který sloužil primárně k systematické exkluzi Židů, komunistů a „politicky nespolehlivých“ osob ze státní správy, současně zasadil drtivý úder ženské zaměstnanosti, neboť pod zástěrkou obnovy důvěry ve státní instituce smetl z pozic mnoho vysoce kvalifikovaných žen. V roce 1936 bylo ženám dokonce zákonem znemožněno působit v justici jako soudkyně – s absurdním odůvodněním, že jsou z podstaty příliš emocionální a postrádají potřebné racionální uvažování.

K nastartování tehdy klesající porodnosti zavedl režim takzvané manželské půjčky pro mladé páry. Hlavní podmínkou získání štedré částky ovšem bylo, že se žena trvale vzdá svého zaměstnání. Zároveň se uplatňoval propopulační princip zvaný „odškrtnutí dítětem“ (*Abkindern*) – za každé živě narozené dítě byla rodině odpouštěna čtvrtina státního dluhu. Těm nejpilnějším matkám pak stát od roku 1939 s velkou pompou uděloval Čestný kříž německé matky (*Mutterkreuz*). Za porod a výchovu osmi dětí získala žena zlatý kříž a požívala tak obrovské veřejné úcty, že ji příslušníci mládežnických organizací museli na ulici zdravit jako vysokého důstojníka.

UKRADENÉ DĚTSTVÍ: VÝCHOVA K FANATISMU

Aby režim uspěl, potřeboval odtrhnout mládež od přirozeného vlivu rodičů a zcela si ji podmanit. Z běžných škol se stala centra nacistické indoktrinace. V hodinách matematiky žáci už nepočítali jen abstraktní příklady, ale trajektorie dělostřeleckých granátů nebo se učili chladně kalkulovat, kolik říšských marek by stát ušetřil fyzickou likvidací nevyléčitelně nemocných pacientů. Dějepis se zúžil na oslavu výbojů nordické rasy a v biologii byla žákům do hlav vtlučována eugenika.

Klíčový přerod osobnosti však probíhal v masových mimoškolních organizacích, kam museli povinně vstoupit všichni mladí Němci. Chlapci ve věku 10 až 14 let byli sdružováni v Deutsches Jungvolk, kde nosili stejnokroje a nacvičovali zacházení se zbraněmi. Následně přecházeli do proslulé Hitlerjugend (Hitlerova mládež). Zde probíhal tvrdý paramilitární dril, který z dospívajících chlapců formoval bezcitné vojáky oddané státu. Děti dokonce musely běžně udávat své vlastní rodiče gestapu, pokud doma zaslechly „protistátní“ řeči.

Dívčí paralela nesla název Bund Deutscher Mädel (Svaz německých dívek – BDM). Jejich režim podléhal stejné disciplíně, ale byl orientován výhradně na jejich budoucí ženskou roli. Od nošení tmavomodrých sukní a povinných účesů po naprostý zákaz kosmetiky. Sport zde sloužil k posílení svalového tonu a rozšíření pánve jakožto nutné fyzické průpravě pro rození zdravých synů. Ve starším věku pak děvčata přecházela do organizace Glaube und Schönheit (Víra a krása), kde se školila výhradně ve vaření, šití a vedení ukázkové domácnosti.

Na naprostém vrcholu sociálního fanatismu ohledně modelování dokonalé role žen stály bizarní a od roku 1937 zakládané Říšské školy pro nevěsty. Tyto superelitní ústavy představovaly institut určený exkluzivně pro výchovu snoubenek vysokých důstojníků a příslušníků oddílů SS i politických elit, z nichž stát mýnil vyrobit výkladní skříně národa. Školení, které zde probíhalo, zahrnovalo mistrovství ve vybrané žehlicí a kuchařské rutině, chovatelství a pedantní dohled na techniku údržby SS uniformem a dýk svých budoucích chotí.

PLÁN MADAGASKAR

Plán Madagaskar byl nerealizovaný projekt nacistického Německa z roku 1940, který počítal s nuceným vysídlením zhruba čtyř milionů evropských Židů na africký ostrov Madagaskar, tehdejší francouzskou kolonii. Nacistické vedení, jmenovitě Franz Rademacher a Adolf Eichmann, vytvořilo po pádu Francie detailní návrhy, podle nichž měl být ostrov proměněn v obří rezervaci a policejní stát spravovaný a přísně střežený jednotkami SS.

Projekt nakonec ztroskotal na vojenské a geopolitické realitě. K masovému námořnímu transportu potřebovalo Německo získat nadvládu nad mořskými cestami, což se po prohrané letecké bitvě o Británii a britské námořní blokádě nepodařilo. V roce 1941 byl proto plán Madagaskar opuštěn a s blížící se invazí do Sovětského svazu nacistická politika tragicky přešla od konceptu nuceného vysídlení k takzvanému „konečnému řešení židovské otázky“, tedy k systematickému a průmyslovému vyvražďování Židů během holokaustu.

JAK BÝT SPRÁVNÝM MUŽEM

V létě roku 2025 vyšla na serveru iRozhlas.cz série článků s názvem *Do hlubin manoféry*. V sérii pěti článků zkoumal reportér Miroslav Harant nejrůznější aspekty toxické maskulinity a její šíření v online prostoru. Série článků je postavená na výpovědích mužů, kteří v této komunitě uvízli, ale i na názorech odborníků na danou problematiku. Následující úryvky postihují jen některé aspekty tohoto fenoménu, jimiž se série podrobně zabývala.

I. KRÁLIČÍ NORA

Jak by měl vypadat dnešní ideální muž? Podle výše uvedeného má spoustu peněz, drahých aut nebo volný přístup k ženám. A taky je naštvaný. (...) Specifický internetový obsah pro muže, ve kterém jiní muži ukazují peníze, svaly a rychlá auta, zpočátku představuje možnost seberozvoje. Postupem času do něj ale začínají dříve či později prosakovat toxickejší myšlenky: fatfobie, frustrace, nenávisť k ženám, vztek. Na vině jsou byznysové modely některých tvůrců, ale i algoritmy sociálních sítí, které muže vtáhnou do „králičí nory“ čím dál víc radikálních kruhů manoféry. (...) Z průzkumu univerzity v Dublinu Ioni vyplynulo, že mladí chlapci jsou na platformách jako je TikTok nebo YouTube Shorts bombardováni nenávisťným obsahem vůči ženám, a to v řádu několika minut od připojení. Výzkumníci na zmíněných platformách monitorovali deset nově vytvořených profilů chlapců ve věku od 16 do 18 let. Během prvních 23 minut algoritmus všem profilům nabídl misogynní nebo toxicky maskulinní až extremistický obsah, a to bez ohledu na to, zda do té doby takový obsah manuálně výzkumníci vyhledávali. V momentě, kdy výzkumníci vydávající se za náctileté chlapce s takovým obsahem začali interagovat, vzrostlo množství podobných videí v jejich feedu několikanásobně – až do fáze, kdy po dvou až třech hodinách konzumace algoritmy doporučeného obsahu tvořila taková videa až 78 procent všech nabízených záběrů.

II. BYZNYS

Influencer Andrew Tate je zřejmě nejvýraznějším hlasem radikální manosféry. Ve videu z roku 2022 s názvem *Pravda o ženách* tvrdí, že všechny problémy světa jsou způsobené tím, že muži u sebe doma v dnešní době nenosí meč. Ženy ve videu označuje za prázdné schránky neschopné myslet samy za sebe, které manipulují muže a ovládají společnost. Tate, kontroverzní osobnost, jehož videa jsou dnes na sociálních sítích jako TikTok nebo YouTube blokována, dodnes představuje tvář radikální manosféry a misogynie v ní. (...) Osmatřicetiletý influencer a bývalý kickboxer čelí jen ve Velké Británii deseti obviněním spojeným s třemi údajnými oběťmi, včetně znásilnění, ublížení na zdraví, obchodování s lidmi a řízení prostitutek za účelem zisku. Úřady ho vyšetřují také v USA a v Rumunsku. (...) Své sledující se snaží heslem „unikni otroctví“ odkázat na své webové stránky. Tam tvrdí, že jim zajistí úspěch, bohatství a „osvobodí je z matrixu“, pokud si zakoupí jeho online kurz. Prvním krokem je členství v tzv. „Skutečném světě“. Tento koncept, ve kterém slibuje denní lekce, komunikaci s mentory a zajištění výdělku deseti tisíc dolarů měsíčně, vyjde za měsíc na 50 dolarů (zhruba 1067 korun). Druhým krokem je pak podle něj členství v tzv. „Válečné místnosti“. Tu označuje za úzkou komunitu a „bratrstvo“, kde jsou pohromadě ti „nejšťastnější muži na světě“. Tate tvrdí, že součástí tohoto bratrstva jsou tisícovky mužů po celém světě, a zdůrazňuje, že „nikdo není připraven se k bratrstvu připojit“, dokud se k němu nepřipojí. Pokud projevíte zájem, chatbot vás požádá o úhradu členského poplatku 7979 dolarů (zhruba 171 tisíc korun) v kryptoměnách nebo bankovním převodem.

III. MANIPULACE

Jednotlivé skupiny manosféry mají skutečně tendenci vnímat ženy jako objekty, které je potřeba dobýt. Vysvětlují to tím, že dnešní společnost ženy oproti mužům zvyhodňuje, a tak je třeba najít nové způsoby, jak ženy získat. Takzvaní pickupeři se učí oslovovat ženy na ulicích a posléze počítají, kolik „zářezů“ nasbírali. Red pill koučové zase nabízejí kurzy na řízení vztahu, naznačují, že podstatou toho „být alfa“ je mít vždycky navrch, a emocionální projevy žen, byť třeba oprávněné, vnímají jako otravné drama. Skupina incelů zase považuje ženy za povrchní, manipulativní nebo vypočítavé. (...) Manosféra, potažmo red pill, tak degraduje ženy na zkratkovitě jednající bytosti, které se řídí náhlými emocemi. Proto podle dostupných pouček nesmí muž dávat jí ani vztahu příliš. Žena by si neměla být jistá a měla by k muži neustále vzhlížet, což souběžně může představovat i velký vnitřní tlak. Velmi častým spojením, které v tomto kontextu zaznívá, je, že osmdesát procent žen přitahuje pouze dvacet procent mužů. (...) Výzkumy, které by taková data potvrdzovaly, zatím ale neexistují. Toto tvrzení však ukazuje, jak manosféra své myšlenky rámuje vědou, aby působily přesvědčivěji – v tomto případě se opírá o takzvaný Paretův princip, který vychází z ekonomiky a tvrdí, že 80 procent důsledků pramení z 20 procent příčin. Skutečnou platnost tohoto principu na chování žen ale v současnosti není možné ověřit.

Více o mužské radikalizaci a manosféře si můžete přečíst v článku Aleše Michala *Jak přistupovat k malým vůdcům dnešního světa?* v časopise *Moderní divadlo* č. 5, 2025/2026.

TVŮRCI

CHRISTINE LEUNENSOVÁ

Christine Leunensová má belgického otce a italskou matku. Narodila se v Hartfordu ve státě Connecticut, v mládí se přestěhovala do Francie a stala se přední mezinárodní modelkou – tvářící značek Givenchy, Paco Rabanne, Nina Ricci, Mercedes Benz a House of Fraser. Má magisterský titul z anglické a americké literatury a jazyka z Harvardovy univerzity. Její první román *Prvotní polévka* (*Primordial Soup*, 1999), vydaný ve Velké Británii, byl deníkem *Sunday Times* označen za „pozoruhodný debutový román“. Francouzské vydání jejího druhého románu *Nebe v kleci* (*Caging Skies*, 2004) se dostalo do užšího výběru jak pro cenu Prix Médicis, tak pro cenu Prix FNAC. V roce 2019 vznikl podle tohoto románu film novozélandského režiséra Taiky Waititiho *Králíček Jojo*, který se mj. natáčel v Praze. V roce 2022 vyšel její třetí román *Za Amber* (*In Amber's Wake*, 2022). V roce 2023 byla v Praze na literární rezidenci v rámci programu UNESCO Praha město literatury. Christine Leunensová nyní žije ve Francii.

DAVID KOŠTÁK

Je absolventem oboru Teorie a kritika na pražské DAMU. V současné době je uměleckým šéfem Malého divadla v Českých Budějovicích a dramaturgem Divadla Letí. K vlastní dramatické tvorbě inklinoval již během studií, ale debutoval v roce 2013, kdy Letí uvedlo jeho krátkou hru *Fresh Love*. Už v té předeseílá téma, k němuž se ve své tvorbě vrací nejčastěji – zodpovědnost člověka v rovině mezilidských vztahů, ale i za podobu současného světa. Ve svých hrách pracuje s výraznou metaforou a prvky magického realismu, které často uvádějí do chodu veškeré dění. Jeho žánrové rozpětí je poměrně pestré. Mezi jeho hrami jsou k nalezení postdramatické texty (*Taxistyx*, *Srdce patří za mřížemi*, *Trójaniky*), komorní vztahová dramata (*Nad rozlitou mléčnou dráhou*, *Konec vlaštovčí sezony*), hry pro mládež (*Jak se směje zubatá*, *Lajka vzhůru letí*, *Tahle země není pro mladý*, *Rychlý jako Pírko*) i literární adaptace (*Pod sněhem*, *Válka s mloky*, *Oblomov*, *Tulák po hvězdách*, *Jak*

nakrmit diktátora). Pravidelně píše původní hry a četbu pro Český rozhlas, pro Radio Wave napsal podcastový seriál *Odcizení* a je autorem několika knih pro děti (*Když se klíčovou dírkou rozlije tma*, *Mariana a rozteklý kopeček* a *Babka z domku na kuří nožce*). Do této chvíle se dočkal tří uvedení v zahraničí: *Ptačí žena* (katalánská Sala Beckett), *Lajka* (Rumunsko), *Nad rozlitou mléčnou dráhou* (Itálie). Pro Městská divadla pražská zadaptoval povídku Francise Scotta Fitzgeralda *Podivuhodný případ Benjamina Buttona*.

TOMÁŠ RÁLIŠ

V Městských divadlech pražských je od roku 2025 jako kmenový režisér. Narodil se v roce 1997 v Kadani, vystudoval režii činoherního divadla na pražské DAMU. Za své hry obdržel celkem třikrát za sebou první místo v prestižní dramatické soutěži Cena Evalda Schorma: za rok 2020, 2021 a 2022. Jeho hry *Vyhubyt* a *Slučitelné díly* získaly v této soutěži druhé místo. Prvně jmenovaná byla v roce 2023 v autorově režii uvedena v královéhradeckém Studiu Beseda. V roce 2023 mu byla udělena Cena ministra školství, mládeže a tělovýchovy pro vynikající studenty a absolventy a stal se laureátem ocenění Talent roku 2023 v Cenách divadelní kritiky. V roce 2024 byl jedním z autorů vybraných z celého světa, kteří se zúčastnili prestižního mezinárodního workshopu Obrador d'estiu v Sala Beckett v Barceloně, centru současné evropské dramatiky, kde byla jeho dramatická práce představena v rámci mezinárodního festivalu GREC inscenovaným čtením v katalánštině. Jeho absolventská inscenace *Chladné dítě* byla ve stejném roce vybrána na festival ISTF v Bulharsku. Festivalová porota inscenaci udělila čtyři ceny: za nejlepší režii, ženský herecký výkon, inscenační spolupráci a světelný design. Mezi jeho poslední práce patří inscenace *Noční můry s čápem marabu* v pražské MeetFactory, autorské *Slučitelné díly* v Klicperově divadle v Hradci Králové, za které dostal Cenu divadelní kritiky za nejlepší nově uvedenou českou hru, a *Fernando Krapp mi napsal dopis* v Činoherním klubu. Pro Městská divadla pražská režijně připravil inscenace *Pan Polštář* Martina McDonagha (nominována na inscenaci roku 2023), *Ofélie OnlyFans* a adaptaci románu Michela Houellebecqa *Zničit*.

MARTIN SATORANSKÝ

Vystudoval dramaturgii činoherního divadla na pražské DAMU pod vedením Darii Ullrichové a Jana Nebeského. Od roku 2018 působil v královéhradeckém Klicperově divadle. Jako dramaturg a spoluautor scénáře spolupracoval s Divadlem v Dlouhé (*Konec stříbrného věku*) nebo s Divadlem NoD (*Všechno, co v nás zkurvilí komunisti, Tři heteráni*). Je dramaturgem mezinárodního divadelního festivalu REGIONY v Hradci Králové. Spolupracoval mimo jiné s režiséry Janem Fričem, Michalem Hábou, Janem Holcem, Vladimírem Morávkem, Barbarou Herz, Tomášem Rálišem, Adamem Skalou, duem SKUTR, Ondřejem Štefaňákem, Mariánem Amslerem nebo Veronikou Kos Loulovou. Od sezony 2025/2026 je dramaturgem Městských divadel pražských. Zde pracoval na avantgardní opeře *The Black Rider* a inscenaci *Doktorka z domu Trubačů*.

JAKUB PERUTH

Vystudoval magisterský obor Divadelní scénografie na DAMU pod vedením Jany Hauskrechtové. Absolvoval v Divadle DISK inscenacemi Mariuse von Mayenburga *Soumrak monster* v režii Kláry Vosecké a *Chladné dítě* v režii Tomáše Ráliše. V Divadle DISK byl také scénografem inscenací *Krev na krku kočky* a *Perplex*. Podílel se na výpravě k bakalářské inscenaci operní režie HAMU *Zpráva o stavu neživém* (režie Vilma Bořkovec). Asistoval scénografovi Franku Philippu Schlossmanovi při inscenaci *Růžový kavalír* ve Státní opeře Praha, scénografovi Nikolovi Tempírovi při inscenacích Jana Friče *Celý život nestačí* v Klicperově divadle v Hradci Králové a *Stalinův poslední western* režiséra Miroslava Hanuše v Městském divadle v Kladně. Věnuje se také světelnému designu. V Městských divadlech pražských je scénografem inscenací *Pan Polštář*, *Ježek*, *Ofélie OnlyFans* a *Zničit*.

ANNA HAVELKOVÁ

Vystudovala obor Kostým a maska na Katedře scénografie DAMU pod vedením Kateřiny Štefkové. V Divadle DISK absolvovala inscenacemi *Instalace izolace* v režii Hermana Čolka a *Chladné dítě* v režii Tomáše Ráliše. Navrhla kostýmy pro inscenace *Pan Polštář*, *Ofélie OnlyFans* a *Zničit* (Městská divadla pražská), *Vyhubyt a Slučitelné díly* (Klicperovo divadlo), *Noční můry s čapem marabu* (MeetFactory) a *Fernando Krapp mi napsal dopis* (Činoherní klub), vše v režii Tomáše Ráliše.

Je autorkou kostýmů či výpravy k videoklipům *Smečka* (P\ST), *Mír* (P\ST), *Melt* (LowMoe) a *Tell Me It's Summer* (Rodan & Supraphon). Věnuje se ilustraci a designu. Má za sebou samostatné výstavy *Oasis Plantae* a *Břehy*, také navrhla ponožky pro českou značku We Are Ferdinand. Tvoří pod pseudonymem annajsem.

IVO GREGOREC SEDLÁČEK

Vystudoval herectví na ostravské konzervatoři a na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU v Praze. Po studiích se pohybuje na volné noze, v minulosti jako performer v oblasti současného tance, dnes jako herec, loutkář, hudebník a především jako autor scénické hudby. Je spoluzakladatelem experimentálního rapového dua P\ST a součástí hudebně-divadelní skupiny Fekete Seretlek. V letech 2017 až 2019 vyučoval loutkoherectví na Vyšší odborné škole herecké v Praze. V roce 2016 dosáhl širší nominace na Cenu Thálie za výkon v inscenaci *Gossip* (Lenka Vagnerová & Company), v témže roce byl také nominován na Cenu divadelní kritiky v kategorii Talent roku a ocitl se v nominacích na Výroční ceny Opera PLUS v kategorii Tanečník roku. V letech 2019 a 2021 získal ceny Mateřinky za zvukově-hudební plán inscenace *Myši patří do nebe* (Divadlo Lampion, Kladno) a inscenace *Nanuk* (divadlo Minor, Praha). Jako autor scénické hudby spolupracoval na inscenacích *Slučitelné díly* v Klicperově divadle v Hradci Králové, *Obraz Doriana Graye* v Divadle Petra Bezruče, *Smutek sluší Elektře* v Národním divadle v Brně, *Šílený Herkules* spolku Tygr v tísni, *27 litrů umělý krve* v Divadle NoD či *Paní Bovaryová* v Národním divadle v Praze.

KLÁRA PAVLÍČKOVÁ

Vystudovala magisterský obor Divadelní scénografie na DAMU pod vedením Milana Davida. Absolvovala v Divadle DISK inscenaci *Žebrácká opera aneb Kauza vyližimetr* v režii Kateřiny Letákové. Jako scénografka pracovala například pro Klicperovo divadlo v Hradci Králové, Západočeské divadlo v Chebu, Jihočeské divadlo v Českých Budějovicích, Horácké divadlo v Jihlavě či Dejvické divadlo. V současné době se věnuje také světelnému designu a pracuje jako osvětlovačka v Divadle DISK. Mimo jeviště se, ve spolupráci s Hanou Mirbauer, věnuje site-specific projektům a instalacím (instalace *HAIKU* pro Galerii ProLuka; *Skleník ve zdejší* pro GHMP) a pro studio Play to lift navrhuje imerzivní interiéry moderních muzejních expozic.

HERCI

JIŘÍ CHADRABA

S herectvím začínal již jako šestiletý v roce 2007 v divadelním souboru Rádobydivadlo Klapý. Po maturitě vystudoval činoherní herectví na Divadelní akademii múzických umění v Praze. Spolupracoval s Divadelním spolkem JEDL, uskupením Ductus Deferens nebo s divadlem MeetFactory. V Městských divadlech pražských jej diváci v minulosti mohli vidět v inscenaci *Zapomenutou cestou Praha–Lvov*. Kromě divadla se objevuje i ve filmu nebo v televizi. Výraznou roli měl v minisérii České televize *Vlastně se nic nestalo*. Hrál i v sérii *Moloch* nebo ve filmu *Tancuj Matylido*.

RADIM KALVODA

Studoval na brněnské konzervatoři a pokračoval studiem na DAMU. S přáteli založil Divadelní sdružení CD 94. Jejich první inscenací byla *Cesta kolem světa* a po ní následovaly další: *V zajetí filmu*, *Tři mušketýři* či *Prokletí rodu Baskervilleů*. Zajímavou zkušenosť, která navázala na práci CD 94, byla účast v mezinárodním projektu *Jeppe z vršku*, kterou v Dánsku realizoval Petr Svojtka. Pohostinsky účinkoval v inscenacích Národního divadla, Divadla Ta Fantastika nebo Letních shakespearovských slavností. V Městských divadlech pražských hraje od roku 2007, poprvé se zde představil rolí v *Monty Pythonově létajícím kabaretu*, což mu vyneslo stálé angažmá. Během něj se mu postupně narodily čtyři děti. Výrazné role měl například v inscenacích *Bedřich Smetana: The Greatest Hits* režiséra Petra Svojtky, *Husitská trilogie* v režii Lukáše Brutovského či *Posedlost* v režii Jakuba Šmída. Aktuálně jej diváci mohou vidět např. v inscenaci *Petr Pan* režiséra Davida Drábka, v *Panu Polštáři* a *Zničit* Tomáše Ráliše nebo *Než hvězdy zapadnou* Mariána Amslera.

TOMÁŠ KRUTINA

Studoval herectví na činoherní katedře DAMU. Mezi absolventské inscenace, v nichž účinkoval, patří Camusovi *Spravedliví*, *Žebrácká opera aneb Kauza vyližimetr* a *Soumrak monster*:

Zrození apokalypsy! Hrál v několika studentských filmech a představil se také v epizodních rolích v několika seriálech. Píše prózu a točí vlastní filmy. V Městských divadlech pražských je od roku 2023 a hraje např. v inscenacích *Geniální přítelkyně* a *Orlando* Mariána Amslera, *Gulliverovy cesty* Miřenky Čechové a *Petra Boháče* nebo *Nana a Zabiják* režiséra Michala Dočekala.

MARIE ANNA MYŠIČKOVÁ

Studuje čtvrtý ročník DAMU, obor Činoherní herectví pod vedením Evy Salzmannové, Ondřeje Vetchého a Filipa Kaňkovského. Klauzurním představením je *Noc tribádek* P. O. Enquista; v Divadle DISK absolvuje roli May v inscenaci *Ropa* v režii Eliáše Gaydečky. V DISKu hraje rovněž v inscenaci *Krysy* režiséra Lukáše Jenička. S celým hereckým ročníkem účinkovala v projektu Městských divadel pražských *Kuchyň* (sezona 2023/2024). V Dejvickém divadle hraje v představení *Každý má svou pravdu* a v Národním divadle v dramatisaci románu Kateřiny Tučkové *Bílá Voda*. V Městských divadlech pražských ji v současné době mohou diváci vidět v inscenacích *Nana a Zabiják* Michala Dočekala a *Než hvězdy zapadnou* Mariána Amslera.

EVELLYN PACOLÁKOVÁ

Narodila se ve slovenských Košicích. Po studiích na brněnské JAMU nastoupila do angažmá v olomoucké činohře, kde ztvárnila mnoho výrazných rolí, jako jsou Mahulena ve hře *Radúz a Mahulena*, Tat'ána v *Evženu Oněginovi* či Markétka v obou dílech Goetheho *Fausta*. Rozhodující vliv na její herecké zrání měl režisér Peter Gábor. O jejím výrazném hereckém talentu svědčí Ceny za nejlepší výkon sezony 2000/2001 (Larisa v inscenaci *Bez věna*) a sezony 2003/2004 (Beatrice v *Mnoho povyku pro nic*) a především Cena Thálie 2005 pro mladého činoherce do 33 let. Aktuálně hostuje mimo jiné v divadle U Valšů, kde hraje v inscenaci Arnošta Goldflama *Dámská šatna*, a na Letních shakespearovských slavnostech v inscenaci *Zimní pohádka* v režii Pavla Kheka. V Městských divadlech pražských je od roku 2008 a nastudovala tady mimo jiné Janu Eyrovou ve stejnojmenné inscenaci či doktorku Elišku – Hanuli v inscenaci *Želary*. V současné době ji na prknech MDP můžete vidět např. v inscenacích *Zítřka swing bude zníti všude* Ondřeje Havelky, *Geniální přítelkyně* a *Nebes* v režii Mariána Amslera či inscenaci *Nana a Zabiják* v režii Michala Dočekala.

PETRA TENOROVÁ

V Městských divadlech pražských působí od roku 2016. Vystudovala herectví na Janáčkově konzervatoři v Ostravě. V roce 2009 odešla do svého prvního angažmá ve Východočeském divadle v Pardubicích, kde ztvárnila mj. Konstanc v *Amadeovi*, Eržiku v *Baladě pro banditu*, Hermii ve *Snu noci svatojánské*, Helenu v *Mrzákovi inishmaanském* a další. Poté byla jeden rok v angažmá v Městském divadle Kladno. Jako Kateřina Horovitzová se účastnila projektu *Vlak Lustig*. Spolupracovala také s Divadlem Kalich. V současné době hostuje ve Vršovickém divadle MANA, spolupracuje s divadelní společností Indigo Company a má svůj šansonový večer zvaný *Šansonárium* v Kavárně ABC. Zahrála si i v několika českých filmech a seriálech (*Cukrárna*, *Labyrint*, *Specialisté*, *Sněžný drak* a další), aktivně se věnuje dabingu. Na jevištích Městských divadel pražských ji diváci mohou vidět např. v inscenacích *Neviditelný* v režii Martina Františáka, *Nebesa* režiséra Mariána Amslera či *Zničit* režiséra Tomáše Ráliše.

CHRISTINE LEUNENSOVÁ, DAVID KOŠŤÁK
MŮJ MALÝ VŮDCE

PREMIÉRA 6. 6. 2026 V DIVADLE ROKOKO

TŘINÁCTÁ PREMIÉRA SEZONY 2025/26.

PROGRAM K INSCENACI VYDÁVAJÍ MĚSTSKÁ DIVADLA PRAŽSKÁ.

ŘEDITEL DANIEL PŘIBYL.

UMĚLECKÝ ŠÉF MARIÁN AMSLER.

ZŘIZOVATELEM JE MAGISTRÁT HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY.

PROGRAM PŘIPRAVIL MARTIN SATORANSKÝ.

GRAFICKÁ ÚPRAVA LES KANCŮ.

Nositel autorských práv k divadelní adaptaci literární předlohy zastupuje DILIA,
divadelní, literární, audiovizuální agentura, z. s., Krátkého 143/1, Praha 9.

Autorská práva autorky literární předlohy díla v České republice zastupuje
Aura-Pont, s. r. o., Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4.

ANEBO JEN NEMÁM NA VÝBĚR?

ROKOKO MĚSTSKÁ
DIVADLA
PRAŽSKÁ
ABC KOMEDIE

LYNX
JAVELIN CONTACT LOCATION BETTER PROPOSAL